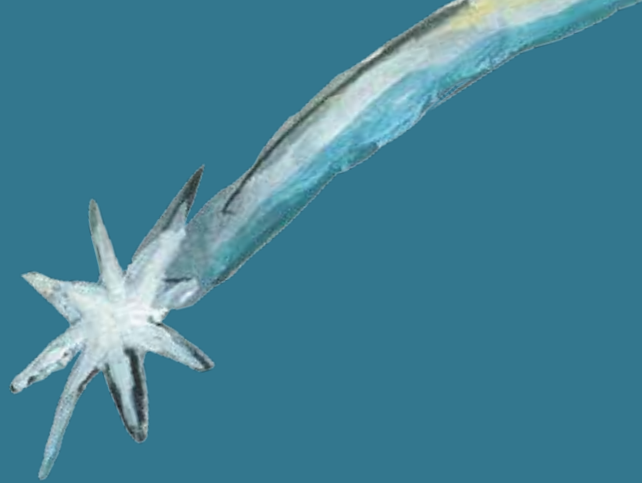

ΜΑ ΠΟΤΕ ΘΑ ΦΤΑΣΕΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΜΑΓΟΣ;

ΙΟΥΛΙΑ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ
παραμύθι

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΤΤΗΣ
ζωγραφική

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΥΡΟΥΠΟΣ
μουσική

© 2017, Κείμενο: Ιουλία Ηλιοπούλου
© 2017, Μουσική: Γιώργος Κουρουπός
© 2017, Εικονογράφηση: Γιάννης Κόττης
© 2017, Εκδόσεις Ίκαρος

Σχεδιασμός έκδοσης: Ιουλία Ηλιοπούλου
Τυπογραφική επιμέλεια: Μαρία Ζουράρη
Στοιχειοθεσία - Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος
Εκτύπωση: Μητρόπολις Α.Ε.
Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς - Π. Βασιλειάδης
Πρώτη έκδοση Δεκέμβριος 2017
ISBN 978-960-572-209-8

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ – Βουλής 4, 105 62, Αθήνα – ΤΗΛ: 210 3225152, FAX: 210 3235262 – www.ikarosbooks.gr

ΜΑ ΠΟΤΕ ΘΑ ΦΤΑΣΕΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΜΑΓΟΣ;

ΜΑ ΠΟΤΕ ΘΑ ΦΤΑΣΕΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΜΑΓΟΣ;

Ιουλίτα Ηλιοπούλου παραμύθι

Γιώργος Κουρουπός μουσική - Γιάννης Κόττης ζωγραφική

ΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Μόλις είχε νυχτώσει. Ο αέρας ήταν πολύ θυμωμένος... Φυσούσε δυνατά κι έπαιρνε μαζί του ό,τι έβρισκε. Ξερά πλατανόφυλλα, που στροβιλίζονταν ψηλά στον ουρανό, μαζί με σκουφάκια βελανιδιών και ξύσματα από πολύχρωμο μολύβι. Το σπίτι με τη βυσσινιά σκεπή ήταν φωτισμένο, κι απ' το μισάνοιχτο παράθυρο ξέφυγαν κι άρχισαν να πλέουν στον ουρανό δυο τετράγωνα φύλλα με κύκλους και τρίγωνα, σαν αυτά που έχουν τα βαριά βιβλία της Αστρονομίας.

—Μη μου θυμίζεις Αστρονομία, είπε ο σπουδαίος Μάγος Αβασάλ, που είχε κουραστεί τόσους μήνες πάνω στα βιβλία και είπε να ξαποστάσει λιγάκι πίνοντας το τσάι του... Έλα, δώσε μου, καλή μου Νέλλη, λίγο μέλι, είπε στη γριά υπηρέτριά του, και φέρε μου το ρολόι μου με το κρυφό ημερολόγιο, να δούμε πού βρισκόμαστε...

—Μάγε μου, τώρα; Πάει το ρολόι σας! Το χαρίσατε πριν κανένα μήνα στον ράφτη σας, δεν θυμάστε; είπε η Νέλλη.

—Αμάν! Αυτό το ρολόι πήγα να του χαρίσω; μονολόγησε στεναχωρημένος ο Μάγος. Όχι μόνο που ποτέ δεν έχανε λεπτό, μα είχα βάλει και ολόκληρο το ημερολόγιό μου μέσα, με έναν μηχανισμό μοναδικό, πρωτοποριακό! Αχ, πάει! Πρέπει πάλι να καταφύγω στο τηλεσκόπιο και σε τέτοια μέσα παλαιά. Έλα, Νέλλη, βιάσου πρέπει να ετοιμαστώ να φύγω! της είπε. Φέρε τα κιάλια

τα μεγάλα, το τηλεσκόπιο αετό, τον παπαγάλο! Τον παπαγάλο μου τον Μίδα, την πιο καλή πυξίδα!

–Αφήστε το καημένο το παπαγαλάκι, είπε η Νέλλη, και κοιτάξτε με το τηλεσκόπιό σας να δείτε τι γίνεται. Να ξέρετε, οι άλλοι οι Μάγοι έχουν ξεκινήσει από καιρό. Μου τα 'πε εμένα η γειτόνισσα στη λαϊκή. Περάσαν, λέει, από τη Μακριούπολη και τώρα φτάνουνε πιο δυτικά κι απ' το Πορί Πορί. Ακολουθούνε τ' άστρο με τις επτά ακτίνες, που θα τους φέρει κατευθείαν στον μικρό Χριστό!

–Αχ, μη μου λες, άργησα πολύ... Στάσα, Στάσσασσα... Πού πήγε αυτή η καμήλα; Μίλα.

–Οι καμήλες σας, καλέ μου Μάγε, βγήκανε βόλτα μέχρι το κοντινό παζάρι. Είδαν κι απόειδαν που τελείωσαν οι τσίχλες τους και πήγαν να πάρουνε μερικά πακέτα να βρίσκονται.

–Καλά και οι δυο μαζί; Μόλις έρθουνε, ετοιμάσέ μου τη Στάσα. Όχι, τη Ραλλού καλύτερα, που όλο τρέχει, γιατί έχω αργήσει... Φεύγουμε!

–Η Στάσα, κύριε, είναι πιο συνετή. Πάει αργά και σίγουρα, παρατήρησε η Νέλλη. Η Ραλλού πάλι... Θα σας ετοιμάσω και τις δύο τις καμήλες σας, είπε στο τέλος με φωνή που δεν σήκωνε αντίρρηση.

ΜΕ ΤΙΣ ΔΥΟ ΜΟΥ ΤΙΣ ΚΑΜΗΛΕΣ

Πράγματι, έτσι κι έγινε. Τα ξημερώματα ξεκίνησαν για το ταξίδι. Λεπτό χιονάκι έπεφτε και έκανε τα φύλλα να τρέμουν από το κρύο. Ο Μάγος Αβασάλ φορώντας καλά καλά την κουκούλα του, με τις καμήλες του και το ξύλινο κλουβί με τον Μίδα, τον παπαγάλο του, προχωρούσαν... Πέρασαν τους αγρούς με τις μπαμπακιές, τις όχθες της Πέρα Λίμνης με τους παπύρους. Νύχτωνε, ξημέρωνε, και αυτοί προχωρούσαν. Χαρούμενος ο Μάγος Αβασάλ που πήγαινε καλά το ταξίδι τραγουδούσε:

Με τις δυο μου τις καμήλες
προχωρώ, φίλοι και φίλες.
Με τη Στάσα, τη Ραλλού
για τη χώρα που 'ναι αλλού!

Δρόμο παίρνω, δρόμο αφήνω
απ' τον χάρτη αν ξεφύγω
φάτνη, οδό και αριθμό
θα' ναι δύσκολο να βρω.

Κι αν ποτέ μου το ξεχάσω
το ρολόι μου να φτιάξω
με των αστεριών την ώρα
θα με πάρει η κατηφόρα...

Με τις δυο μου τις καμήλες
στη σειρά περνώ τις πύλες.
Στάσου, Στάσα και Ραλλού,
φτάσαμε αλλού γι' αλλού!

Αυτό το τραγούδι έφερνε γέλια στη Ραλλού και την έκανε να τρέχει ακόμη πιο πολύ, μεθυσμένη από τη μουσική! Είχαν προχωρήσει κάμποσες μέρες τώρα κι είχαν πια μπει για τα καλά στο δάσος με τους άγριους φοίνικες. Νύχτα. Ασήμιζαν κάτι παλιές αράχνες ανάμεσα απ' τους κορμούς των γέρικων δέντρων. Νόμιζες πως τ' άστρα είχαν λύσει τα μακριά μαλλιά τους. Κουρασμένη καθώς ήταν απ' τη πορεία η Στάσα, σταμάτησε κι αρνιόταν να προχωρήσει. Έτσι κάθισε κι η Ραλλού στα πίσω της τα πόδια, και άφησε τον Μάγο Αβασάλ να κατέβει για να παρατηρήσει ώρα πολλή τον ουρανό.

—Τι συννεφιά κι αυτή απόψε! είπε και με το τηλεσκόπιό του βάλθηκε να υπολογίζει τις θέσεις των αστεριών. Αλλά τα σύννεφα γίνονταν όλο και πιο πυκνά και ήταν αδύνατον να δει τίποτα πίσω από αυτό το γκρι πάπλωμα του ουρανού.